

hjem, som har forsyningspligten for madleverancen.

Det er blevet meddelt, at differencebeløbet vil indgå i kommunens kasse for at bedre kommunens økonomi.

Det forekommer ikke rimeligt, at kommunen på den måde indfører en ekstra »skat« for de pensionister i kommunen, som modtager mad fra udbringningsordningen. Hvis kommunen mangler penge, må den jo forhøje kommuneskatten og ikke begynde at lave profit på madudbringningen.

Svar (12/5 99)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Reglerne om betaling for personlig og praktisk hjælp m.v. (herunder madservice) efter serviceovens §§ 71 og 72 er fastsat i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 26 af 14. januar 1999.

Det følger af bekendtgørelsen, at kommunen træffer beslutning om betaling for madservice. Ved fastsættelsen af betalingen for madservice kan kommunen højst medregne kommunens samlede udgifter ved tilbuddet, herunder personaleudgifter. Kommunen kan fastsætte betalingen til et lavere beløb.

Kommunen kan vælge at fastsætte betalingen endeligt på grundlag af kommunens budgettede udgifter til tilbuddet, idet betalingen dog skal fastsættes således, at kommunens samlede indtægter over en 4-årig periode ikke overstiger kommunens samlede udgifter til tilbuddet.

Der er således efter disse regler ikke noget til hinder for, at kommunen forøger betalingen for udbragt mad, forudsat at betalingen ikke overstiger de faktiske udgifter, der er forbundet med tilbuddet.

Spm. nr. S 1992

Til socialministeren (6/5 99) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren tage stilling til det forhold, at Århus Amt og Nordjyllands Amt ikke opfylder Folketingets krav om frit leverandørvalg inden for optikerområdet, og oplyse, hvilken hjemmel der er til den praksis?«

Begrundelse

Da bistandsloven blev ændret, og senere da vi fik serviceloven, blev det fastslået, at der er frit leverandørvalg ved køb af personlige hjælpemidler. Der var ingen tvivl i sindet hos partiernes ordførere i Folketinget under behandlingen af loven. Man ønskede et frit leverandørvalg.

Nu viser det sig imidlertid, at Århus Amt og Nordjyllands Amt tolker loven således, at de kræver, at brugere, som ønsker frit at købe synshjælpemidler hos en anden leverandør, end den af amtet udpegede, bliver stillet over for krav om, at de først skal henvende sig til den udpegede optiker for at få synsundersøgelsen foretaget dér. Derefter kan kun udleveringen af f.eks. brillerne foregå hos den »frit« valgte leverandør.

Spørgeren er bekendt med, at ministeren tidligere har udtalt sig i sagen. Ministeren har holdt hånden over de to amter, til trods for at det er lodret i strid med de intentioner, Folketinget havde ved lovvedtagelsen. Ministeren må have en konkret lov hjemmel som grundlag for vurderingen. Hvis der er tale om en upræcis ministerbeføjelse, så er det normal praksis, at bemærkninger fra det lovforberedende arbejde samt Folketingets flertals tilkendegivelser danner grundlag for konkrete afgørelser.

Svar (12/5 99)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Ved lov nr. 497 af 12. juni 1996 vedtog Folketinget en ændring af den dagældende bistandslov, der for det første betød, at kommuner og amter generelt kan bestemme, at hjælpemidler skal leveres af bestemte leverandører. Kommunen eller amtet kan med andre ord indgå en leverandøraftale. For det andet blev der givet brugere af særligt personlige hjælpemidler, herunder svagsynsoptik, mulighed for selv at vælge hvilken leverandør, man ville anskaffe det bevilgede hjælpemiddel hos.

Det er reglen, at når borgeren har fået en bevilling på et særligt personligt hjælpemiddel, kan denne selv indkøbe hjælpemidlet og få refunderet den del af udgiften, som kommunen eller amtet kunne have erhvervet hjælpemidlet til, hvis (amts)kommunen har indgået en leverandøraftale. Hvis der ikke foreligger en leverandøraftale refunderes udgiften efter regning.